

Stævningmændene skulde offentliggøres i Statstidende. Det gælder ogsaa om Bestemmelsen i § 16, hvorefter det ikke længere, som efter Retsreformen, skal være nødvendigt, at et Forlig ratihaberes enten ved Skyldnerens eller ved Kreditors Forligskommission, hvoraf Følgen altsaa bliver, at man ligesom i gamle Dage ogsaa kan ratihabere Forliget ved andre Kommissioner. Men jeg maa dog sige, at paa dette Punkt er det ikke uden Betænkelighed, at jeg følger Lovforslaget og den højtærede Minister. Den Ordning, som er truffet ved Retsreformen, har været Genstand for nøje Overvejelse, og den er blevet truffet af Hensyn til bestemte Misbrug. Der var i sin Tid, for en Del Aar siden, her i København nogle smarte Sagførere, som havde opfundet den Trafik, at naar de afsluttede Forlig med en Skyldner, der stod paa svage Fødder, sendte man Forliget til Vendsyssel til Ratihabition, hvorved man altsaa opnaaede, at de andre Kreditorer, som boede her i København, ikke fik noget at vide om, at et saadant Forlig var indgaaet, hvorved den paagældende Forligshavers Chancer for at kunne føre sin Ret igennem fremfor de andre Kreditorer steg betydeligt. Det var af Hensyn til saadanne praktiske Misbrug, at man gav Bestemmelsen om, at Forlig i Fremtiden kun skulde kunne ratihaberes ved Kreditors eller Debtors Forligskommission. Jeg maa imidlertid gaa ud fra, at naar man nu foreslaar atter at stryge denne Ordning, er man kommet til det Resultat, at man ikke i Fremtiden behøver at frygte for Misbrug eller for, at det paagældende Forhold faar nogen videre Betydning overfor de andre Kreditorer. Og jeg vil dèr for mit Vedkommende sige, at det vel er rimeligt, at den skarpe Disciplin, som vi Sagførere nu er blevet underkastet, vil bevirke, at de enkelte Sagførere, som ellers kunde have Lyst til at gaa frem paa en saadan smart Maade som den, jeg nævnte, bliver mere betænkelige derved.

Fremdeles kan jeg tiltræde Bestemmelsen i § 19 om, at der ikke mere som efter Retsreformen skal behøves Vidners Medunderskrift og Oplæsning, for at Debtors Underskrift paa et Forlig skal være gyldig. Jeg tror ikke, at den paagældende Bestemmelse har haft nogen Betydning. Thi det, der er det vanskelige Punkt med Hen-

syn til Debtors Underskrift af et Forlig, er egentlig ikke det, at han underskriver noget, som han ikke har læst — jeg tror nok, at Debitor i Almindelighed har læst Forliget —, men Vanskeligheden ligger paa et andet Punkt, som man selvfølgelig ikke kommer ud over, hvad enten man træffer den her omhandlede Bestemmelse paa den ene eller den anden Maade. Vanskeligheden ligger i, at Debitor, naar han skal underskrive Forliget, befinder sig i en meget vanskelig Situation, saaledes at han for at undgaa øjeblikkelig Retsforfølgning er nødt til at underskrive det, man forelægger ham, selv om han finder, at det er haardt, og uanset at han er fuldkommen bekendt dermed. Jeg tror altsaa, at man her meget vel kan vende tilbage til den gamle Ordning, hvorefter Vidners Medunderskrift og Oplæsning ikke var fornøden.

Endelig kan jeg i høj Grad tiltræde Bestemmelserne i Lovforslagets § 20 ff., hvorefter man gennemgaaende vender tilbage til den gamle Ordning: at Tvistigheder, der opstaar under Behandlingen af Boer, afgøres af Skifteretten og ikke henvises til særlig Domsbehandling. Der er ingen Tvivl om, at man kommer langt lettere, hurtigere og sikrere igennem, naar den Skifteret, som har beskæftiget sig med Sagen — det er nemlig ganske nødvendigt, at Skifteretten beskæftiger sig med Sagen; det er for Skifteretten, Spørgsmaalet opstaar og bliver lagt til Rette — ogsaa træffer Afgørelsen, i Stedet for at man begynder helt forfra for en Dømmer, som slet ikke behøver at være den samme, som har haft med Sagen at gøre.

Ligesom jeg altsaa kan tiltræde de Bestemmelser, jeg har nævnt, hvor Lovforslaget vender tilbage til den ældre Ordning, saaledes vil jeg ogsaa kunne tiltræde de nye Bestemmelser, som findes i Lovforslaget, og som ikke har særlig Tilknytning til den ældre Ret. Jeg mener saaledes i Modsætning til den ærede foregaaende Taler, at det er rigtigt og fornuftigt, naar man i § 3 træffer Bestemmelse om, at hvis en Retsforhandling finder Sted for lukkede Døre med Udelukkelse af Offentligheden, bør det ogsaa være en virkelig Udelukkelse, og Forholdet bør ikke kunne forme sig saaledes, at Retssalen alligevel er fuld af Folk, der egentlig ikke har noget med Sagen at gøre, men blot af Nysgerrighed eller Interesse